

دل نوشته یک معلول ۹۵ درصدی در مورد جای پارک خودرو

وقتی در خیابان‌های شلوغ دنبال جای خالی می‌گردی و یکباره می‌بینی که زیر تابلوی "جای پارک ویژه خودروی معلولان کسی پارک نکرده، خوشحال می‌شوی و با زرنگی خودرویت را زیر تابلو پارک می‌کنی. بعد وقتی از تو می‌پرسند: «تو که معلولیت نداری، چرا زیر این تابلو پارک کردی؟» دلایل مختلفی می‌آوری: «به لحظه کار داشتم جا نبود تابلو را ندیدم پارکبان گفت همین جا پارک کن و ... هیچ اشکالی ندارد. در این شلوغی و بی‌قانونی، کسی به تو چکار دارد؟ همین جا پارک کن و اصلا به روی خودت نیاور که فرد دارای معلولیتی پشت سرت از راه می‌رسد و خودرویی را در جای پارک ویژه‌اش می‌بیند، و بعد مجبور است یا کیلومترها دورتر پارک کند و عصا به دست یا روی ویلچر اینهمه راه را پیاده برگردد، یا از خیر کاری که داشته بگذرد؛ فقط برای اینکه تو راحت‌تر باشی و راحت‌تر زندگی کنی.

اشکالی ندارد. همین جا پارک کن. آن علامت "حمل با جرثقیل" هم تزیینی است. فقط برای ترساندن توست. در این شهر هزار و یک مشکل، فقط به فکر حل گرفتاری خودت باش. تو را چه به یک مشت جماعت ناتوان که اصلا نباید از خانه بیرون بیایند، چه برسد به اینکه جای پارک مخصوص هم داشته باشند.

خیالت راحت، وجدانت آسوده، آب از آب تکان نمی‌خورد. همین جا پارک کن!

بهنام طباطبایی